

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Stadier paa Livets Vei

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1999 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-slv-txt-shoot-id5fa46158-ed09-43a8-be6a-f4bf3922779b.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Det er et Par Aar siden jeg har læst hiin lille Bog, men den var mig til overordentlig Morskab. De pudserligste Ting af Natur- og Sprogvidenskaber fremkomme paa den naiveste Maade. Adskilligt har prentet sig i min Hukommelse, og medens jeg aldrig taler til min Kone om, at hun er slank o. s. v., hvad der vist vilde mishage hende og mislykkes mig, saa er jeg stundom, at jeg selv skal sige det, meget heldig i saadanne Argumenter og Betragtninger, hvilke behage hende, formodentlig fordi de slet ikke bevise Noget og derfor just bevise, at vort Ægteskab ingen vidtløftig Kritik behøver, men at vi ere lykkelige. Det har i denne Henseende tidt forundret mig, at ingen Digter egentligen fremstiller et Par Ægtefolk talende. Fremstilles de en enkelt Gang, og det skal være et lykkeligt Ægtepar, saa tale de oftest som et Par Forelskede. I Almindelighed ere de kun Bipersoner og saa meget ældre, at de ere Fader og Moder til den Elskede, Digteren fremstiller. Skal et Ægteskab fremstilles, da maa det idetmindste være ulykkeligt, for at kunne komme i Betragtning. Saa forskjelligt er det, Forelskelsen skal være lykkelig og have Farer udenfra, Ægteskabet skal have Farer indenfra for at blive poetisk. Jeg anseer dette for et sørgeligt indirecte Beviis paa, at Ægteskabet langtfra ikke nyder den Anerkjendelse, som det fortjener, thi det er jo som var et Par Ægtefolk ikke ligesaa poetiske, som et Par Forelskede. Lad de Elskende tale med hele Forelskelsens Skummen, som det behager Ynglingen og den unge Pige, Ægtefolkene ere heller ikke daarlige. Jeg antager, at det er en daarlig Ægtemand, der ikke bliver Humorist ved sit Ægteskab, i samme Forstand som, at det er en daarlig Elsker, der ikke bliver Digter; og enhver Ægtemand antager jeg bliver noget humoristisk, faaer et Anstrøg deraf, ligesom enhver Elsker bliver noget poetisk. Jeg beraaber mig paa mig selv, ikke saa meget med Hensyn til det Poetiske, som med Hensyn til en Sands for det Humoristiske, et vist Anstrøg deraf, som jeg alene skylder mit Ægteskab. I Forelskelsen har meget af det Erotiske en absolut Betydning, i Ægteskabet vexler denne absolute Betydning med den humoristiske Opfattelse, der er den poetiske Udtale af det ægteskabelige Livs stille og tilfredse Tryghed. Jeg vil anføre et Exempel og bede Læseren, at være humoristisk nok til ikke at ansee det for at bevise Noget. I Selskab med min Kone foretog jeg en lille Sommerreise i det sydlige Sjælland. Vi reiste ganske efter vor Bequemmelighed, og da min Kone ønskede at faae en Forestilling om, hvad visse Folk kalde at drøsse om paa Landeveien, tog vi ind i alle mulige Kroer, overnattede stundom i en saadan, men gav os fremfor Alt god Tid. I Kroen havde man da Leilighed til at faae seet sig om. Nu traf det sig saa besynderligt, at vi i 5 Kroer i Træk paa Væggen fandt en Bekjendtgjørelse, der altsaa fulgte os saaledes, at det var umuligt at undgaae den. Bekjendtgjørelsen var af følgende Indhold: en bekymret Familiefader takkede i de forbindtligste Udtryk en erfaren og øvet Pratikus, at han med en Kunstner-Haand let og uden al Smerte havde hjulpet Familiefaderen med samt hans Familie af med nogle slemme Liigtorne, og saaledes gjengivet ham og Familie til Selskabslivet. Familiens Personale var specificeret, og blandt disse var der da ogsaa en Datter, der, da hun, liig en Antigone, engang tilhørte denne ulykkelige Familie, heller ei var bleven fritagen for dette Familie-Onde. Da vi paa 3 Stationer havde læst dette Avertissement, hvad Under da, at det blev Gjenstand for Samtale. Jeg meente nu, at det var taktløst af Familiefaderen, at angive den unge Pige, thi om det nu end var vitterligt, at hun ganske var bleven helbredet, saa maatte det dog gjøre en Frier betænkelig, hvad der slet ikke havde behøvedes, thi Liigtorne maatte regnes med til de Svagheder, som man kunde lære at kjende efter Brylluppet. Jeg beder nu en Digter at svare mig, om Motivet til denne Samtale, hvilken jeg vel ikke var Mand for ganske humoristisk at udføre, om det ikke er humoristisk; men paa den anden Side, om det ikke ogsaa er vist, at kun i en Ægtemands Mund er den rigtig, en Forelsket vilde føle sig saaret, fordi denne slemme Liigtorn, selv efterat den er tagen bort, virker aldeles forstyrrende ind i en æsthetisk Phantasi-Anskuelse af det Skjønne. En saadan Spøg vilde i en Elskers Mund være aldeles utilgivelig. Om nu end Samtalen ved min Ringhed blev en simpel dagligdags Passiar, saa veed jeg dog, at den morede min Kone, det morede hende, at en saadan Tilfældighed blev bragt ind under æsthetisk Absolutthed, som f. Ex. med at spørge, om det ikke kunde blive en tilstrækkelig Grund til Skilsmisse o. s. v. Og naar der stundom i min Dagligstue af en eller anden Kjender og en eller anden lille superklog Jomfrue er blevet ført høitrvædende Discurs om Forelskelsen og det Slanke, og at de Elskende ret maae lære hinanden at kjende for at blive sikke i Valget, at man vælger en Feilfri, saa blander jeg stundom min Besyv med, som jeg da egentligen spiller ud til min Kone, og siger: ja det er vanskeligt, det er vanskeligt, saaledes nu med Liigtorne, hvormed Ingen kan vide sig sikker, om man har, eller har havt, eller om man kan faae dem.